TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2020 m. liepos 9 d.*

„Apeliacinis skundas – Europos Sąjungos nuosavi ištekliai – Valstybių narių finansinė atsakomybė – Prašymas atleisti nuo pareigos perduoti nuosavus išteklius – Ieškinys dėl panaikinimo – Priimtinumas – Europos Komisijos raštas – Sąvoka „aktas, kurį galima ginčyti“ – Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 47 straipsnis – Veiksminga teisminė gynyba – Ieškinys, grindžiamas nepagrįstu Sąjungos praturtėjimu“

Byloje C-575/18 P

dėl 2018 m. rugsėjo 13 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Čekijos Respublika, atstovaujama O. Serdula, J. Vláčil ir M. Smolek,

ieškovė,

palaikoma

Nyderlandų Karalystės, atstovaujamos M. K. Bulterman, C. S. Schillemans, M. L. Noort, M. H. S. Gijzen ir J. Langer,

įstojusios į apeliacinį procesą šalies,

dalyvaujant kitai proceso šaliai:

Europos Komisijai, atstovaujamai iš pradžių M. Owsiany-Hornung ir Z. Malůšková, vėliau Z. Malůšková ir J.-P. Keppenne,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas K. Lenaerts, pirmininko pavaduotoja R. Silva de Lapuerta, kolegijų pirmininkai A. Arabadjiev, A. Prechal, M. Vilaras, P. G. Xuereb, L. S. Rossi ir I. Jarukaitis, teisėjai E. Juhász, M. Ilešič, J. Malenovský, L. Bay Larsen, K. Jürimäe (pranešėja), N. Piçarra ir A. Kumin,

generalinė advokatė E. Sharpston,

posėdžio sekretorius M. Aleksejev, skyriaus vadovas,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2019 m. lapkričio 11 d. posėdžiui,

* Proceso kalba: čekų.

susipažinęs su 2020 m. kovo 12 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Apeliaciniu skundu Čekijos Respublika prašo panaikinti 2018 m. birželio 28 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo nutartį *Čekijos Respublika / Komisija* (T-147/15, nepaskelbta Rink., toliau – skundžiama nutartis, EU:T:2018:395), kuria šis teismas atmetė jos ieškinį dėl Europos Komisijos Biudžeto generalinio direktorato Nuosavų išteklių ir finansinio programavimo direktorato direktoriaus sprendimo, tariamai esančio 2015 m. sausio 20 d. rašte *Ares* (2015)217973 (toliau – ginčijamas raštas), panaikinimo.

Teisinis pagrindas

Sprendimai 2000/597/EB, Euratomas ir 2007/436/EB, Euratomas

2 Laikotarpiu, kuriuo klostėsi ginčo faktinės aplinkybės, vienas po kito buvo taikomi du sprendimai dėl Europos Sąjungos nuosavų išteklių sistemos, t. y. 2000 m. rugsėjo 29 d. Tarybos sprendimas 2000/597/EB, Euratomas dėl Europos Bendrijų nuosavų išteklių sistemos (OL L 253, 2000, p. 42; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 3 t., p. 200), o nuo 2007 m. sausio mėn. 1 d. – 2007 m. birželio 7 d. Tarybos sprendimas 2007/436/EB, Euratomas dėl Europos Bendrijų nuosavų išteklių sistemos (OL L 163, 2007, p. 17).

3 Pagal Sprendimo 2000/597 2 straipsnio 1 dalies b punktą, kurio turinys iš esmės perimtas Sprendimo 2007/436 2 straipsnio 1 dalies a punkte, nuosavus išteklius, įskaitomus į Europos Sąjungos bendrąjį biudžetą, sudaro, be kita ko, „bendrojo muitų tarifo muitai ir kiti muitai, kuriuos [Sąjungos] institucijos yra nustačiusios arba nustatys prekybai su valstybėmis ne narėmis“.

4 Sprendimų 2000/597 ir 2007/436 8 straipsnio 1 dalies pirmoje ir trečioje pastraipose, be kita ko, numatyta, kad, pirma, Sąjungos nuosavus išteklius valstybės narės surenka pagal nacionalines įstatymų ir kitų teisės aktų nuostatas, kurios prireikus patikslinamos, kad atitiktų Sąjungos taisyklių reikalavimus, ir, antra, valstybės narės perduoda minėtus išteklius Komisijai.

Reglamentas Nr. 1150/2000

5 2000 m. gegužės 22 d. Tarybos reglamentas (EB, Euratomas) Nr. 1150/2000, įgyvendinantis Sprendimą 2007/436 (OL L 130, 2000, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 3 t., p. 169), laikotarpiu, kuriuo klostėsi ginčo faktinės aplinkybės, buvo du kartus iš dalies pakeistas: atitinkamai nuo 2004 m. lapkričio 28 d. – 2004 m. lapkričio 16 d. Tarybos reglamentu (EB, Euratomas) Nr. 2028/2004 (OL L 352, 2004, p. 1) ir nuo 2007 m. sausio mėn. 1 d. – 2009 m. sausio 26 d. Tarybos reglamentu (EB, Euratomas) Nr. 105/2009 (OL L 36, 2009, p. 1) (toliau – Reglamentas Nr. 1150/2000).

6 Pagal Reglamento Nr. 1150/2000 2 straipsnio 1 dalį Sąjungai priklausanti nuosavų išteklių suma nustatoma iš karto, kai įvykdomos muitinės taisyklėse nustatytos minėtos sumos įskaitymo į sąskaitas ir skolininko informavimo sąlygos.

7 Šio reglamento 6 straipsnio 1 dalyje ir 3 dalies a ir b punktuose numatyta:

„1. Nuosavų išteklių sąskaitos atidaromos kiekvienos valstybės narės Iždе arba kiekvienos valstybės narės paskirtoje įstaigoje ir suskirstomos pagal išteklių rūšį.

<…>

3. a) Pagal 2 straipsnį nustatytos sumos, laikantis šios dalies b punkto reikalavimų, įskaitomos į sąskaitas ne vėliau kaip pirmąją darbo dieną po devynioliktos antrojo mėnesio, einančio po mėnesio, per kurį buvo nustatyta nuosavų išteklių suma, dienos.;

b) Nustatytos mokėtinos sumos, neįskaitytos į šios dalies a punkte nurodytas sąskaitas dėl to, kad dar nebuvo išieškotos ir kad nebuvo pateikta jokia garantija, per a punkte nurodytą laikotarpį įrašomos į atskiras sąskaitas. Valstybės narės šią tvarką gali taikyti, jeigu nustatytos mokėtinos sumos, už kurias buvo pateikta garantija, buvo užginčytos ir kurios, išsprendus kilusius ginčus, gali būti pakeistos.“

8 Minėto reglamento 9 straipsnio 1 dalies pirmoje pastraipoje nustatyta:

„10 straipsnyje nustatyta tvarka kiekviena valstybė narė nuosavus išteklius sumoka į sąskaitą, Komisijos vardu atidarytą Iždе arba savo paskirtoje įstaigoje.“

9 To paties reglamento 10 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Pagal Sprendimo [2007/436] 2 straipsnio 3 dalį ir 10 straipsnio 3 dalį išskaičius surinkimo išlaidas, nuosavi ištekliai, nurodyti to sprendimo 2 straipsnio 1 dalies a punkte, mokami ne vėliau kaip pirmąją darbo dieną po devynioliktos antrojo mėnesio, einančio po mėnesio, per kurį pagal šio reglamento 2 straipsnį buvo nustatyta priklausanti mokėti suma, dienos.

Tačiau mokėtinos sumos, pagal šio reglamento 6 straipsnio 3 dalies b punktą nurodomos atskirose sąskaitose, turi būti mokamos ne vėliau kaip pirmąją darbo dieną po devynioliktos antrojo mėnesio, einančio po mėnesio, per kurį buvo išieškotos priklausančios mokėti sumos, dienos.“

10 Pagal Reglamento Nr. 1150/2000 11 straipsnio 1 dalį bet kokio uždelsimo įmokėti į šio reglamento 9 straipsnio 1 dalyje nurodytą sąskaitą atveju atitinkamos valstybės narės turi mokėti palūkanas.

11 To paties reglamento 17 straipsnio 1–4 dalyse nurodyta:

„1. Valstybės narės imasi visų reikiamų priemonių, užtikrinančių sumos, atitinkančios 2 straipsnyje nustatytas priklausančias mokėti sumas, perdavimą Komisijai pagal šį reglamentą.

2. Valstybės narės atleidžiamos nuo pareigos perduoti Komisijos dispozicijon sumas, atitinkančias nustatytas gautinas sumas, kurios tampa neatgautinomis dėl:

a) *force majeure* priežasčių; arba

b) kitų priežasčių, kurių negalima joms priskirti.

Nustatytos gautinos sumos pripažįstamos neatgautinomis kompetentingos administracinės institucijos sprendimu, kuri nustato, kad jų negalima atgauti.

Nustatytos gautinos sumos laikomos neatgautinomis vėliausiai praėjus penk[er]ių metų laikotarpiui nuo dienos, kai suma buvo nustatyta pagal 2 straipsnį, o administracinės ar teisminės apeliacijos atveju – kai priimamas, pranešamas ar publikuojamas galutinis sprendimas.

Jei gaunama mokėjimo ar mokėjimų dalis, maksimalus penk[er]ių metų laikotarpis prasideda paskutinio atlikto mokėjimo dieną tais atvejais, kai skola nelikviduojama.

Sumos, kurių negalima išieškoti[,] galutinai pašalinamos iš atskiros sąskaitos, nurodytos 6 straipsnio 3 dalies b punkte. Jos nurodomos ketvirčio išrašo, nurodyto 6 straipsnio 4 dalies b punkte, priede ir, kur taikoma, ketvirčio išraše, nurodytame 6 straipsnio 5 dalyje.

3. Per tris mėnesius nuo 2 dalyje nurodyto administracinio sprendimo arba laikantis toje dalyje nurodytų terminų, valstybės narės pateikia Komisijai informaciją apie tokius atvejus, kai buvo taikoma 2 dalis, jei nustatytos gautinos sumos viršija 50 000 eurų.

<…>

4. Komisijai suteikiami šeši mėnesiai nuo 3 dalyje nurodytos ataskaitos gavimo pateikti savo komentarus atitinkamai valstybei narei.

<…>“

Ginčo aplinkybės ir ginčijamas raštas

12 Ginčo aplinkybės išdėstytos skundžiamos nutarties 1-9 punktuose. Šio proceso tikslais jas galima apibendrinti, kaip nurodyta toliau.

13 2008 m. gegužės 30 d. Europos kovos su sukčiavimu tarnyba (OLAF) parengė galutinę ataskaitą, susijusią su tyrimu dėl Laoso kilmės kišeninių žiebtuvėlių su akmenėliais importo patikrinimų 2004–2007 m.

14 Šioje ataskaitoje buvo nurodyta, kad „per patikrinimą surinktų kilmę iš Kinijos patvirtinančių įrodymų [pakako], kad valstybės narės pradėtų administracinę mokesčių perskaičiavimo procedūrą“. Minėtoje ataskaitoje nurodyta, jog buvo būtina, kad „valstybės narės atliktų tolesnės priežiūros auditą, prireikus – tyrimus dėl atitinkamų importuotojų, ir skubiai pradėtų išieškojimo procedūrą, jeigu tai dar nepadaryta“.

15 Tos pačios ataskaitos išvados buvo susijusios su 28 atvejais, kai prekės importuotos į Čekijos Respubliką. Kompetentingos Čekijos muitinės įstaigos ėmėsi priemonių, kad dėl šių atvejų būtų įvykdytas mokesčių perskaičiavimas ir išieškojimas.

16 Vis dėlto nė vienu iš minėtų atvejų nebuvo įmanoma įvykdyti mokesčio perskaičiavimo per trijų mėnesių terminą nuo OLAF ataskaitos versijos čekų kalba pateikimo.

17 Nuo 2013 m. lapkričio mėn. iki 2014 m. lapkričio mėn. Čekijos Respublika pagal taikytinus teisės aktus informacinėje sistemoje WOMIS (*Write-Off Management and Information System*) užfiksavo atvejus, kai neįmanoma išieškoti Sąjungos nuosavų išteklių sumos.

18 2014 m. liepos ir gruodžio mėn. Čekijos Respublika Komisijos prašymu jai pateikė papildomos informacijos.

19 Ginčijamu raštu Komisijos Biudžeto generalinio direktorato Nuosavų išteklių ir finansinio programavimo direktorato direktorius Čekijos valdžios institucijas informavo, kad nė vienas iš nurodytų atvejų neatitinka Reglamento Nr. 1150/2000 17 straipsnio 2 dalyje nustatytų atleidimo nuo pareigos perduoti Sąjungos nuosavus išteklius sąlygų. Jis paragino Čekijos valdžios institucijas imtis reikiamų priemonių, kad į Komisijos sąskaitą būtų įskaityta 53 976 340 Čekijos kronų (CZK) (apie 2 112 708 EUR) suma (toliau – nagrinėjama suma) ne vėliau kaip pirmą darbo dieną po devynioliktos antrojo mėnesio, einančio po mėnesio, kurį šis raštas buvo išsiųstas, dienos. Jis pridūrė, kad už bet kokį delsimą reikėtų mokėti palūkanas pagal Reglamento Nr. 1150/2000 11 straipsnį.

Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiama nutartis

20 2015 m. kovo 30 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo Čekijos Respublikos ieškinį, juo buvo prašoma panaikinti sprendimą, tariamai esantį ginčijamame rašte.

21 2015 m. birželio 11 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo atskirame dokumente Komisijos pateiktą šio ieškinio nepriimtinumu grindžiamą prieštaravimą, susijusį su tuo, kad ginčijamas raštas nėra sprendimas, dėl kurio galima pareikšti ieškinį dėl panaikinimo. Čekijos Respublika pateikė pastabas dėl šio prieštaravimo.

22 2015 m. liepos 20 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo dokumentą, juo Slovakijos Respublika paprašė leisti įstoti į bylą palaikyti Čekijos Respublikos reikalavimų.

23 2015 m. gruodžio 22 d. sprendimu Bendrasis Teismas, gavęs Čekijos Respublikos ir Komisijos pastabas, sustabdė bylos nagrinėjimą, kol bus užbaigtos bylos, kuriose priimti 2017 m. spalio 25 d. sprendimai *Slovakija / Komisija* (C-593/15 P ir C-594/15 P, EU:C:2017:800) ir *Rumunija / Komisija* (C-599/15 P, EU:C:2017:801). Paskelbus šiuos sprendimus bylos nagrinėjimas atnaujintas. Čekijos Respublikos ir Komisijos buvo paprašyta pareikšti nuomones dėl minėtų sprendimų pasekmių.

24 Skundžiamoje nutartyje Bendrasis Teismas pritarė Komisijos pateiktam nepriimtinumu grindžiamam prieštaravimui ir atmetė kaip nepriimtiną Čekijos Respublikos ieškinį tiek, kiek jis pareikštas dėl akto, kuris negalėjo būti ieškinio dėl panaikinimo dalykas, ir nepriėmė sprendimo dėl Slovakijos Respublikos prašymo leisti įstoti į bylą.

Byla Teisingumo Teisme ir šalių reikalavimai apeliacinėje byloje

25 Čekijos Respublika Teisingumo Teismo prašo:

– panaikinti skundžiamą nutartį,

– atmesti Komisijos pateiktą nepriimtinumu grindžiamą prieštaravimą,

– grąžinti bylą Bendrajam Teismui, kad jis priimtų sprendimą dėl ieškinio pagrįstumo,

– priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

26 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

– atmesti apeliacinį skundą ir

– priteisti iš Čekijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

27 2019 m. sausio 8 d. Teisingumo Teismo pirmininko sprendimu Nyderlandų Karalystei buvo leista įstoti į bylą palaikyti Čekijos Respublikos reikalavimų.

28 Savo įstojimo į bylą paaiškinime Nyderlandų Karalystė Teisingumo Teismo prašo:

– patenkinti apeliacinį skundą ir

– priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

Dėl apeliacinio skundo

Šalių argumentai

29 Grįsdama apeliacinį skundą Čekijos Respublika nurodo vienintelį pagrindą, susijusį su SESV 263 straipsnio, siejamo su Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 47 straipsniu, pažeidimu.

30 Šiame pagrinde Čekijos Respublika iš esmės teigia, kad priešingai, nei Bendrasis Teismas leidžia suprasti skundžiamos nutarties 81 ir paskesniuose punktuose, ji neturi jokios veiksmingos teisių gynimo priemonės, kuri leistų pasiekti, kad būtų atlikta Komisijos pozicijos, kurios ji laikėsi vykstant ginčui su šia institucija dėl Čekijos Respublikai tenkančios pareigos perduoti nagrinėjamą sumą Komisijai buvimo, teisminė kontrolė. Tokiomis aplinkybėmis Bendrasis Teismas turėjo pripažinti ieškinį pirmojoje instancijoje priimtinu, kad Čekijos Respublikai būtų užtikrinta veiksminga teisminė gynyba.

31 Šiuo klausimu Čekijos Respublika pabrėžia, kad, jeigu Komisija ragina valstybę narę jai perduoti Sąjungos nuosavų išteklių sumą tokiu raštu, koks yra ginčijamas raštas, ši valstybė narė yra *de facto* įpareigota pervesti reikalaujamą sumą per nustatytą terminą, nepaisant išlygų, kurias pateikia dėl Komisijos teiginio. Iš tiesų, atsisakydama perduoti minėtą sumą šiai institucijai, minėta valstybė narė rizikuotų būti įpareigota pervesti ne tik pagrindinę sumą, bet ir palūkanas, jeigu Komisijai pareiškus ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo Teisingumo Teismas konstatuotų, kad neįvykdyta perdavimo pareiga. Šių palūkanų dydis praktiškai priklausytų nuo termino, per kurį Komisija pareiškia tokį ieškinį, ir procedūros dėl įsipareigojimų neįvykdymo trukmės. Taigi ši suma galėtų būti labai didelė ir reikštų, kad atitinkama valstybė narė patirtų pernelyg didelių bylinėjimosi išlaidų.

32 Čekijos Respublikos teigimu, pirma, valstybė narė nėra tikra, kad jos ir Komisijos ginčą Teisingumo Teismas nagrinės iš esmės, turint omenyje Komisijai suteiktą diskreciją pareikšti ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo ir tai, kad nėra jokios tam nustatyto termino sąlygos. Kadangi teisė kreiptis į teismą priklauso nuo Komisijos „geros valios“, negarantuojama teisė į veiksmingą teisminę gynybą.

33 Čekijos Respublika mano, kad kitaip būtų tik tuomet, jei Komisija privalėtų atitinkamai valstybei narei pareikšti ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo tuo atveju, jei ši Komisijai perduotų Sąjungos nuosavų išteklių sumą, kartu su šiuo mokėjimu nurodydama išlygas dėl mokėjimo pareigos pagrįstumo.

34 Vis dėlto šiuo metu pareiga tokiu atveju pareikšti ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo nekyla iš Sąjungos teismo jurisprudencijos. Be to, šioje jurisprudencijoje trūksta paaiškinimų dėl tokio perdavimo su išlygomis sąlygų ir padarinių, o tai sukelia teisinį nesaugumą ir pažeidžia teisę į veiksmingą teisminę gynybą.

35 Be to, dabartinė Komisijos praktika rodo, kad ši institucija nemano esanti įpareigota pareikšti ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo, kai Sąjungos nuosavų išteklių suma perduodama su išlygomis.

36 Priešingai, Komisija mano, kad tokiu atveju nebėra įsipareigojimų neįvykdymo, kaip jis suprantamas pagal SESV 258 straipsnį.

37 Tai reiškia, kad, kalbant apie ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo, valstybė narė gali į Sąjungos teismą kreiptis tik atsisakydama Komisijai perduoti reikalaujamą sumą ir taip prisiimdama riziką, kad, konstatavus įsipareigojimų neįvykdymą, reikėtų sumokėti labai dideles palūkanas.

38 Antra, Čekijos Respublika mano, kad jos teisminės gynybos trūkumai yra ginčijamo rašto pateikimo „faktinių ir teisinių aplinkybių“ elementas, jis yra svarbus kriterijus vertinant, ar šis raštas gali būti ginčijamas. Taigi atsižvelgiant į šias aplinkybes ir, siekiant užtikrinti teisę į veiksmingą teisminę gynybą, sąvokas „privalomi teisiniai padariniai“ ir „aktas, kurį galima ginčyti“ reikėtų aiškinti kitaip, nei Bendrasis Teismas nurodė skundžiamoje nutartyje.

39 Juo labiau taip būtų, jei, nepaisant Čekijos Respublikos veiksmų, Komisija ir toliau nereikštų ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo. Čekijos Respublika šiuo klausimu pažymi, kad 2015 m. kovo 17 d. perdavė Komisijai nagrinėjamą sumą, kartu nurodydama išlygas dėl šios institucijos teiginių pagrįstumo. Be to, 2018 m. rugpjūčio 30 d. rašte, į kurį nebuvo atsakyta, ši valstybė narė pakartojo minėtai institucijai išlygas dėl savo pareigos perduoti šią sumą ir paprašė jos grąžinti šią sumą arba pareikšti ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo.

40 Per teismo posėdį Čekijos Respublika pridūrė, pirma, kad, ginčijamas raštas gali sukelti teisinių padarinių, nes jame nustatytas terminas, per kurį turi būti perduota nagrinėjama suma, o to nepadarius, turi būti mokamos palūkanos. Beje, šio termino skaičiavimo pradžia skiriasi nuo nustatytosios Reglamento Nr. 1150/2000 10 straipsnyje.

41 Antra, Čekijos Respublika pridūrė, kad ieškinys dėl žalos, patirtos dėl nepagrįsto Sąjungos praturtėjimo, atlyginimo taip pat neužtikrintų jai veiksmingos teisminės gynybos, turint omenyje griežtas šios teisių gynimo priemonės taikymo sąlygas.

42 Nyderlandų Karalystė mano, kad Bendrasis Teismas klaidingai nusprendė, jog ginčijamas laiškas yra „tik teisinė nuomonė“ arba „paprastas raginimas perduoti“ nagrinėjamą sumą. Iš tiesų šiuo raštu siekta sukelti teisinių padarinių, nes juo Čekijos Respublikai buvo nustatytos naujos pareigos, savarankiškai nustatant datą, nuo kurios mokėtinos palūkanos.

43 Be to, gali egzistuoti ir ieškinys dėl tokio akto panaikinimo, ir ieškinys dėl įsipareigojimų neįvykdymo. Tai, kad pagal SESV 263 straipsnį nėra teisių gynimo priemonės dėl tokių aktų, koks yra ginčijamas raštas, laikytina valstybių narių teisminės gynybos „spraga“.

44 Per teismo posėdį Nyderlandų Karalystė pridūrė, kad šią spragą būtų galima ištaisyti dviem būdais. Pirmasis būdas reikštų, kad jei valstybė narė Komisijai perduoda Sąjungos nuosavų išteklių sumą, kartu nurodydama išlygas dėl savo pareigos tai padaryti, ši institucija privalo tai valstybei narei pareikšti ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo. Tokia pareiga galėtų būti grindžiama veiksmingos teisminės gynybos ir lojalaus bendradarbiavimo principais. Antrasis būdas – leisti valstybei narei Bendrajame Teisme pareikšti ieškinį, grindžiamą nepagrįstu Sąjungos praturtėjimu. Nyderlandų Karalystė nurodė, kad pirmenybę teikia pirmajam būdui, abejodama antrojo tikslingumu.

45 Komisija ginčija Čekijos Respublikos nurodyto vienintelio pagrindo pagrįstumą.

Teisingumo Teismo vertinimas

46 Visų pirma reikia priminti, jog iš suformuotos jurisprudencijos matyti, kad „aktai, kuriuos galima ginčyti“, kaip jie suprantami pagal SESV 263 straipsnį, yra bet kokios institucijų priimtos nuostatos, neatsižvelgiant į jų formą, kuriomis siekiama sukelti privalomų teisinių pasekmių (2018 m. vasario 20 d. Sprendimo *Belgija / Komisija*, C-16/16 P, EU:C:2018:79, 31 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

47 Siekiant nustatyti, ar ginčijamas aktas sukelia tokių pasekmių, reikia remtis šio akto esme ir įvertinti šiuos padarinius pagal objektyvius kriterijus, kaip antai minėto akto turinį, prireikus atsižvelgiant į jo priėmimo aplinkybes ir jį priėmusios institucijos įgaliojimus (2018 m. vasario 20 d. Sprendimo *Belgija / Komisija*, C-16/16 P, EU:C:2018:79, 32 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

48 Šioje byloje Bendrasis Teismas priminė šią jurisprudenciją skundžiamos nutarties 31 ir 35 punktuose. Taikydamas minėtą jurisprudenciją, šios nutarties 64 punkte jis nusprendė, kad ginčijamas raštas negali sukelti teisinių padarinių. Šią išvadą jis padarė remdamasis, pirma, minėtos nutarties 36–56 punktuose išdėstyta šio rašto pateikimo aplinkybių ir Komisijai suteiktų įgaliojimų Sąjungos nuosavų išteklių srityje analize, be kita ko, atsižvelgdamas į siejamas Sprendimo 2007/436 8 straipsnio 1 dalies ir Reglamento Nr. 1150/2000 2 straipsnio 1 dalies, 9 straipsnio 1 dalies ir 17 straipsnio 1–4 dalių nuostatas, ir, antra, tos pačios nutarties 57–63 punktuose pateiktu minėto rašto turinio nagrinėjimu.

49 Vieninteliame apeliacinio skundo pagrinde Čekijos Respublika neginčija nei to, kaip Bendrasis Teismas aiškino siejamas Sprendimo 2007/436 ir Reglamento Nr. 1150/2000 nuostatas, nei ginčijamo rašto turinio ir jo pateikimo aplinkybių analizės.

50 Vis dėlto Čekijos Respublika mano, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai atmetė jos ieškinį dėl panaikinimo kaip nepriimtiną, nors, priešingai, nei Bendrasis Teismas leido suprasti skundžiamos nutarties 81 ir paskesniuose punktuose, ji neturi jokios kitos teisių gynimo priemonės, kuri jai leistų pasiekti, kad būtų atlikta pozicijos, kurios Komisija laikėsi vykstant jos ir Čekijos Respublikos ginčui dėl nagrinėjamos sumos perdavimo šiai institucijai, teisminė kontrolė. Čekijos Respublikos teigimu, jos teisminės gynybos trūkumai yra aplinkybių elementas, į kurį turėjo būti atsižvelgta vertinant, ar ginčijamą raštą galima ginčyti.

51 Šiuose skundžiamos nutarties punktuose Bendrasis Teismas atmetė Čekijos Respublikos jam pateiktus argumentus, susijusius su jos teise į veiksmingą teisminę gynybą. Pirma, šios nutarties 81 punkte jis iš esmės priminė, kad sąlygos, susijusios su privalomais ginčijamu aktu sukeliamais teisiniais padariniais, aiškinimas atsižvelgiant į Chartijos 47 straipsnį negali lemti šios sąlygos netaikymo. Kita vertus, minėtos nutarties 82–86 punktuose Bendrasis Teismas nurodė, kad Čekijos Respublika galėjo nereaguoti į ginčijamą raštą ir laukti, kol Komisija galbūt pareikš ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo, arba perduoti nagrinėjamą sumą, kartu nurodydama išlygas dėl Komisijos ginamo teiginio pagrįstumo.

52 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad, pirma, skundžiamos nutarties 81 punkte Bendrasis Teismas teisingai priminė, jog, remiantis su Chartija susijusiais išaiškinimais (OL C 303, 2007, p. 2) ir suformuota Teisingumo Teismo jurisprudencija, nors sąlyga dėl privalomų teisinių padarinių turi būti aiškinama atsižvelgiant į teisę į veiksmingą teisminę gynybą, įtvirtintą Chartijos 47 straipsnio pirmoje pastraipoje, šia teise nesiekiama pakeisti Sutartyse numatytos teisminės kontrolės sistemos, būtent taisyklių dėl Sąjungos teismui pareikštų tiesioginių ieškinių priimtinumo. Todėl sąvoką „aktas, kurį galima ginčyti“ aiškinant pagal minėtą 47 straipsnį, ši sąlyga negali būti atmesta, neviršijant pagal SESV Sąjungos teismams suteiktų įgaliojimų (šiuo klausimu žr. 2017 m. spalio 25 d. Sprendimo *Slovakija / Komisija*, C-593/15 P ir C-594/15 P, EU:C:2017:800, 66 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

53 Būtent taip būtų tuo atveju, jei valstybei narei būtų leidžiama pareikšti ieškinį dėl rašto, kuris nėra aktas, galimas ginčyti, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 46 ir 47 punktuose nurodytą jurisprudenciją, panaikinimo, nes, atsižvelgiant į jo turinį, pateikimo aplinkybes ir jį parengusios institucijos įgaliojimus, jis negali sukelti privalomų teisinių padarinių, kaip Bendrasis Teismas nusprendė skundžiamos nutarties 36–64 punktuose, ir šių analizės elementų Čekijos Respublika apeliaciniame skunde neginčija.

54 Be to, per teismo posėdį Čekijos Respublika, kaip ir Nyderlandų Karalystė savo įstojimo į bylą paaiškinime, tvirtino, kad ginčijamas raštas gali sukelti teisinių padarinių, nes jame nustatytas nagrinėjamos sumos perdavimo terminas, o jį praleidus turi būti mokamos palūkanos. Tačiau pagal savo pobūdį Komisijos nuoroda į tokį terminą negali sukelti teisinių padarinių. Iš tiesų Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad būtent pagal Reglamento Nr. 1150/2000 11 straipsnį už bet kokį pavėluotą įmokos įskaitymą į šio reglamento 9 straipsnio 1 dalyje nurodytą sąskaitą valstybė moka

palūkanas, taikomas už visą vėlavimo laikotarpį, neatsižvelgiant į vėlavimo priežastį ir Komisijos nustatytą Sąjungos nuosavų išteklių perdavimo terminą (šiuo klausimu žr. 2010 m. liepos 1 d. Sprendimo *Komisija / Vokietija*, C-442/08, EU:C:2010:390, 93 ir 95 punktus ir 2011 m. kovo 17 d. Sprendimo *Komisija / Portugalija*, C-23/10, nepaskelbtas Rink., EU:C:2011:160, 62 punktą).

55 Be to, Čekijos Respublikos argumentai, kad jos ieškinys dėl panaikinimo yra priimtinas, prieštarauja Sąjungos nuosavų išteklių sistemos požymiams.

56 Šiuo klausimu reikia priminti, kad iš Sprendimo 2000/597 ir Sprendimo 2007/436 8 straipsnio 1 dalies matyti, jog Sąjungos nuosavus išteklius, nurodytus atitinkamai Sprendimo 2000/597 2 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose ir Sprendimo 2007/436 2 straipsnio 1 dalies a punkte, surenka valstybės narės ir jos privalo perduoti šiuos išteklius Komisijai (2010 m. liepos 8 d. Sprendimo *Komisija / Italija*, C-334/08, EU:C:2010:414, 34 punktas).

57 Šiuo tikslu pagal Reglamento Nr. 1150/2000 2 straipsnio 1 dalį valstybės narės turi nustatyti Sąjungai priklausančią nuosavų išteklių sumą iš karto, kai įvykdomos muitinės taisyklėse nustatytos „minėtų sumų įskaitymo į sąskaitas ir skolininko informavimo“ sąlygos. Tada valstybės narės privalo pagal šio reglamento 2 straipsnį nustatytas sumas įskaityti į Sąjungos nuosavų išteklių sąskaitą minėto reglamento 6 straipsnyje numatytomis sąlygomis (šiuo klausimu žr. 2010 m. liepos 1 d. Sprendimo *Komisija / Vokietija*, C-442/08, EU:C:2010:390, 76 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Šiuo klausimu reikia patikslinti, kad pagal to paties reglamento 6 straipsnio 3 dalies b punktą nustatyta suma, kuri dar neišieškota ir dėl kurios nepateikta jokios garantijos, yra įtraukiama į atskiras sąskaitas (šiuo klausimu žr. 2019 m. liepos 11 d. Sprendimo *Komisija / Italija (Nuosavi ištekliai – Muitinės skolos išieškojimas)*, C-304/18, nepaskelbtas Rink., EU:C:2019:601, 52 punktą).

58 Tada valstybės narės turi perduoti Sąjungos nuosavus išteklius Komisijai Reglamento Nr. 1150/2000 9–11 straipsniuose nustatytomis sąlygomis, per nustatytus terminus juos įskaitydamos į sąskaitą, atidarytą šiuo tikslu ir šios institucijos vardu. Pagal šio reglamento 11 straipsnio 1 dalį už bet kokį pavėluotą įmokėjimą į šią sąskaitą atitinkama valstybė narė turi mokėti palūkanas.

59 Taigi tarp pareigos nustatyti Sąjungos nuosavus išteklius, pareigos pervesti juos į Komisijos sąskaitą per nustatytą terminą ir pareigos sumokėti palūkanas egzistuoja neatskiriamas ryšys (šiuo klausimu žr. 1986 m. kovo 20 d. Sprendimo *Komisija / Vokietija*, 303/84, EU:C:1986:140, 11 punktą); šios palūkanos turi būti sumokėtos, kad ir kokia būtų nuosavų išteklių pervedimo į Komisijos sąskaitą vėlavimo priežastis (2010 m. liepos 1 d. Sprendimo *Komisija / Vokietija*, C-442/08, EU:C:2010:390, 93 punktas).

60 Be to, pagal Reglamento Nr. 1150/2000 17 straipsnio 1 ir 2 dalis valstybės narės turi imtis visų reikiamų priemonių, kad sumos, atitinkančios šio reglamento 2 straipsnyje nustatytas priklausančias mokėti sumas, būtų perduotos Komisijai. Valstybės narės atleidžiamos nuo šios pareigos tik tuo atveju, jeigu sumos nebuvo surinktos dėl *force majeure* priežasčių ar paaiškėja, kad galutinai neįmanoma jų išieškoti dėl priežasčių, nepriklausančių nuo valstybių narių. Sumos, pripažintos ar laikomos neatgautinomis, galutinai pašalinamos iš atskirų sąskaitų, nurodytų minėto reglamento 6 straipsnio 3 dalies b punkte.

61 Šiomis aplinkybėmis iš Reglamento Nr. 1150/2000 17 straipsnio 3 ir 4 dalių matyti, kad valstybės narės turi pateikti Komisijai informaciją apie atvejus, kai taikoma šio straipsnio 2 dalis, jei nustatytos gautinos sumos viršija 50 000 eurų. Tuomet Komisija turi šešis mėnesius nuo šios informacijos gavimo pateikti savo pastabas atitinkamai valstybei narei. Kaip Bendrasis Teismas teisingai konstatavo skundžiamos nutarties 46–50 punktuose, ir tai neginčijama apeliaciniame skunde, tokios pastabos nėra privalomos ir turi būti laikomos tik Komisijos išreikšta nuomone.

62 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad pagal šiuo metu galiojančią Sąjungos teisę Sąjungos nuosavų išteklių sistemos valdymas yra patikėtas valstybėms narėms ir tik jos yra už ją atsakingos. Taigi pareigos surinkti, nustatyti ir įtraukti į sąskaitą šiuos nuosavus išteklius yra tiesiogiai taikomos valstybėms narėms pagal sprendimų 2000/597 ir 2007/436 bei Reglamento Nr. 1150/2000 nuostatas, nesuteikiant Komisijai įgaliojimų priimti sprendimus, leidžiančius jai įpareigoti valstybes nares nustatyti ir perduoti jai Sąjungos nuosavų išteklių sumas (šiuo klausimu žr. 2017 m. spalio 25 d. Sprendimo *Slovakija / Komisija*, C-593/15 P ir C-594/15 P, EU:C:2017:800, 64 punktą).

63 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas pasirinko nepritarti Komisijos siūlymui, išdėstytam 2003 m. liepos 1 d. pateikto pasiūlymo dėl Tarybos reglamento, kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas Nr. 1150/2000 (COM(2003) 366 *final*), 13.3 punkte, suteikti Komisijai kompetenciją priimti motyvuotą sprendimą, kai ji mano, kad neįvykdytos Reglamento Nr. 1150/2000 17 straipsnio 2 dalies pirmoje pastraipoje numatytos sąlygos.

64 Tokiomis aplinkybėmis, Čekijos Respublikos siūlymu leidus dėl rašto, kaip antai ginčijamo rašto, pareikšti ieškinį, kuriuo siekiama patikrinti šiai valstybei narei tenkančios pareigos perduoti Komisijai nagrinėjamą sumą pagrįstumą, būtų pažeista Sąjungos nuosavų išteklių sistema, numatyta Sąjungos teisės normose. Teisingumo Teismas negali pakeisti Sąjungos teisės aktų leidėjo šiuo klausimu padaryto pasirinkimo.

65 Antra, kalbant apie skundžiamos nutarties 82–86 punktuose Bendrojo Teismo pateiktus argumentus, reikia pažymėti, kad, atsižvelgiant į Komisijai pagal ESS 17 straipsnio 1 dalį patikėtą Sutarčių sergėtojos vaidmenį, ši institucija turi užtikrinti, kad valstybės narės tinkamai vykdytų savo pareigas Sąjungos nuosavų išteklių srityje.

66 Vykdydama šią užduotį Komisija turi diskreciją nuspręsti, ar reikia pradėti SESV 258 straipsnyje numatytą procedūrą, kai mano, kad valstybė narė neįvykdė vieno iš įsipareigojimų pagal Sąjungos teisę (šiuo klausimu žr. 1995 m. spalio 19 d. Sprendimo *Richardson*, C-137/94, EU:C:1995:342, 35 punktą ir 2007 m. gruodžio 6 d. Sprendimo *Komisija / Vokietija*, C-456/05, EU:C:2007:755, 25 punktą).

67 Šiuo klausimu Teisingumo Teismas, be kita ko, nusprendė, kad valstybė narė, kuri nenustato Sąjungos nuosavų išteklių ir neperduoda atitinkamos sumos Komisijai, kai nė viena iš Reglamento Nr. 1150/2000 17 straipsnio 2 dalyje numatytų sąlygų nėra įvykdyta, neįvykdo įsipareigojimų pagal Sąjungos teisę, būtent kylančių pagal sprendimų 2000/597 ir 2007/436 2 ir 8 straipsnius (šiuo klausimu žr. 2005 m. lapkričio 15 d. Sprendimo *Komisija / Danija*, C-392/02, EU:C:2005:683, 68 punktą; 2007 m. spalio 18 d. Sprendimo *Komisija / Danija*, C-19/05, EU:C:2007:606, 32 punktą ir 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimo *Komisija / Jungtinė Karalystė*, C-60/13, nepaskelbtas Rink., EU:C:2014:219, 50 punktą).

68 Darytina išvada, kad Komisijos teisė kreiptis į Teisingumo Teismą pareiškiant ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo, kilus ginčui su valstybe nare dėl jos pareigos perduoti šiai institucijai tam tikrą nuosavų išteklių sumą, yra būdinga šių nuosavų išteklių sistemai, šiuo metu įtvirtintai Sąjungos teisėje.

69 Iš tiesų, kaip teigia Čekijos Respublika, valstybė narė, kuri nepritaria Komisijos pozicijai dėl pareigos jai perduoti Sąjungos nuosavų išteklių sumą ir šios sumos neperduoda, rizikuoja mokėti palūkanas, jeigu Teisingumo Teismas konstatuotų, kad ji neįvykdė įsipareigojimų pagal Sąjungos nuosavų išteklių sritį reglamentuojančius teisės aktus.

70 Vis dėlto šiuo klausimu reikia pažymėti, pirma, kad, kaip iš esmės matyti iš šio sprendimo 58 ir 59 punktų, pareiga mokėti palūkanas pagal Reglamento Nr. 1150/2000 11 straipsnio 1 dalį papildo pareigą perduoti Komisijai Sąjungos nuosavus išteklius laikantis šio reglamento 9–11 straipsniuose nustatytų sąlygų, visų pirma minėtame reglamente nustatytų terminų.

71 Taigi Čekijos Respublika per teismo posėdį klaidingai prilygino palūkanas, kurias valstybė narė gali turėti sumokėti pagal Sąjungos nuosavų išteklių sistemą, bylinėjimosi išlaidoms, kurios, jos nuomone, gali kliudyti kreiptis į teismą.

72 Antra, kaip teisingai priminė Bendrasis Teismas skundžiamos nutarties 84 punkte, iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad valstybė narė gali išvengti žalingų finansinių pasekmių, susijusių su palūkanomis, kurių suma gali būti didelė, perdavusi Komisijai jos reikalaujamas sumas ir kartu nurodžiusi išlygas dėl šios institucijos teiginių pagrįstumo (šiuo klausimu žr. 1991 m. gegužės 16 d. Sprendimo *Komisija / Nyderlandai*, C-96/89, EU:C:1991:213, 17 punktą ir 2000 m. rugsėjo 12 d. Sprendimo *Komisija / Jungtinė Karalystė*, C-359/97, EU:C:2000:426, 31 punktą).

73 Perdavimo su tokiomis išlygomis atveju Komisija pagal lojalaus bendradarbiavimo principą, kaip jis suprantamas pagal ESS 4 straipsnio 3 dalį, turi pradėti konstruktyvų dialogą su atitinkama valstybe nare, kad išsiaiškintų jų atitinkamas pozicijas ir nustatytų šiai valstybei narei tenkančias pareigas.

74 Jei šis minėtos valstybės narės ir Komisijos dialogas būtų nesėkmingas, ši institucija, priešingai, nei ji teigia šioje byloje, gali pareikšti ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo tai pačiai valstybei narei dėl jos pareigų surinkti, nustatyti ir perduoti Sąjungos nuosavus išteklius.

75 Iš tiesų, kaip generalinė advokatė pažymėjo savo išvados 98 punkte, Sąjungos nuosavų išteklių perdavimas su išlygomis pateisintų įsipareigojimų neįvykdymo konstatavimą, jeigu paaiškėtų, kad atitinkama valstybė narė iš tikrųjų privalėjo perduoti tuos išteklius.

76 Beje, Teisingumo Teismas jau nagrinėjo Komisijos pareikštą ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo byloje, kurioje valstybė narė atsakovė perdavė Sąjungos nuosavus išteklius su išlygomis (šiuo klausimu žr. 2010 m. liepos 1 d. Sprendimo *Komisija / Vokietija*, C-442/08, EU:C:2010:390, 51 punktą).

77 Tokiomis aplinkybėmis, priešingai, nei teigia Čekijos Respublika, palaikoma Nyderlandų Karalystės, kai valstybė narė atlieka perdavimą su išlygomis, Komisija negali būti įpareigota pareikšti ieškinio šiai valstybei narei dėl įsipareigojimų neįvykdymo.

78 Iš tiesų tokia pareiga prieštarautų SESV 258 straipsnio struktūrai, iš kurios matyti, kad Komisija neprivalo pradėti procedūros dėl įsipareigojimų neįvykdymo, bet turi šiuo atžvilgiu diskreciją (šiuo klausimu žr. 1989 m. vasario 14 d. Sprendimo *Star Fruit / Komisija*, 247/87, EU:C:1989:58, 11 punktą).

79 Taigi valstybė narė negali reikalauti, kad Sąjungos nuosavų išteklių sumos perdavimas su išlygomis būtų atliekamas su sąlyga, kad Komisija įsipareigoja Teisingumo Teisme pareikšti ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo (šiuo klausimu žr. 2007 m. birželio 21 d. Nutarties *Suomija / Komisija*, C-163/06 P, EU:C:2007:371, 44 punktą).

80 Darytina išvada, kad, atsižvelgiant į Komisijai suteiktą diskreciją, ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo procedūra nesuteikia jokios garantijos atitinkamai valstybei narei, kad teismas išnagrinės jos ir šios institucijos ginčą dėl Sąjungos nuosavų išteklių perdavimo.

81 Šiomis aplinkybėmis reikia pridurti, kad, jeigu valstybė narė perdavė Komisijai Sąjungos nuosavų išteklių sumą, nurodydama išlygas dėl šios institucijos pozicijos pagrįstumo, ir per šio sprendimo 73 punkte nurodytą dialogo procedūrą nepavyko užbaigti šios valstybės narės ir minėtos institucijos ginčo, valstybė narė gali prašyti atlyginti žalą dėl nepagrįsto Sąjungos praturtėjimo ir prireikus pareikšti Bendrajame Teisme ieškinį šiuo klausimu.

82 Kalbant apie tai, reikia priminti, kad Teisingumo Teismas nusprendė, jog pagal valstybių narių teisės sistemoms bendrus principus asmuo, patyręs nuostolių, kurie praturtina kitą asmenį, nors nėra tokio praturtėjimo teisinio pagrindo, paprastai turi teisę išieškoti šių nuostolių dydžio sumą iš praturtėjusio

asmens. Iš tiesų, nors SESV nėra aiškiai numatyta tokio pobūdžio teisių gynimo priemonė, SESV 268 straipsnio ir SESV 340 straipsnio antros pastraipos aiškinimas, pagal kurį tokia galimybė atmetama, lemtų veiksmingos teisminės gynybos principui prieštaraujantį rezultatą. Pagal šiuos straipsnius pareikštame ieškinyje dėl nepagrįsto Sąjungos praturtėjimo turi būti įrodytas atsakovės praturtėjimas be galiojančio teisinio pagrindo ir tai, kad dėl šio praturtėjimo ieškovas patyrė nuostolių (šiuo klausimu žr. 2008 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *Masdar (UK) / Komisija*, C-47/07 P, EU:C:2008:726, 44 ir 46–50 punktus).

83 Nagrinėdamas tokį ieškinį Bendrasis Teismas turėtų, be kita ko, įvertinti, ar valstybės narės ieškovės nuostoliai, atitinkantis Komisijai perduotą Sąjungos nuosavų išteklių sumą, kurią ši valstybė narė ginčijo, ir atitinkamas šios institucijos praturtėjimas yra pagrįsti šiai valstybei narei pagal Sąjungos teisę Sąjungos nuosavų išteklių srityje tenkančiomis pareigomis, ar, priešingai, tokio pagrindimo nėra.

84 Taigi Čekijos Respublika, palaikoma Nyderlandų Karalystės, klaidingai teigia, kad valstybei narei nesuteikiama jokios veiksmingos teisminės gynybos tuo atveju, jeigu ji nesutinka su Komisija dėl savo pareigų Sąjungos nuosavų išteklių srityje.

85 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, reikia atmesti Čekijos Respublikos nurodytą vienintelį pagrindą, taigi ir visą apeliacinį skundą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

86 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal šio reglamento 184 straipsnio 1 dalį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo.

87 Kadangi Komisija reikalavo iš Čekijos Respublikos priteisti bylinėjimosi išlaidas ir jos vienintelis pagrindas atmestas, Čekijos Respublika, be savo pačios bylinėjimosi išlaidų, padengia Komisijos patirtas bylinėjimosi išlaidas.

88 Procedūros reglamento 140 straipsnio 1 dalyje, taip pat taikomoje apeliaciniame procese pagal šio reglamento 184 straipsnio 1 dalį, nurodyta, kad į bylą įstojusios valstybės narės ir Sąjungos institucijos padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

89 Taigi Nyderlandų Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

1. Atmesti apeliacinį skundą.

2. Čekijos Respublika padengia savo ir Europos Komisijos patirtas bylinėjimosi išlaidas.

3. Nyderlandų Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.